

Mijn lief op Coney Island

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Billy O'Callaghan

Mijn lief op Coney Island

Vertaald uit het Engels
door Lette Vos

Ambo|Anthos
Amsterdam

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

This book was published with the support of Literature Ireland.

ISBN 978 90 263 4469 5

© Billy O'Callaghan, 2019

First published as *My Coney Island Baby* by
Jonathan Cape, an imprint of Vintage. Vintage is part of
the Penguin Random House group of companies

© 2019 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Lette Vos

Oorspronkelijke titel *My Coney Island Baby*

Oorspronkelijke uitgever Jonathan Cape,
penguin.co.uk/vintage

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Martin Barraud / The Image Bank / Getty Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Richard, mijn broertje,
die nog altijd deel uitmaakt van dit verhaal
en van ons leven

De boulevard

Het is hier venijnig koud. Onderweg vanuit Manhattan was het ook al kil, maar dat was niets vergeleken met dit. Dit is van een ongenadige guurheid. Het uurtje in de metro betekende een uurtje beschutting tegen de wind; inmiddels loopt het tegen het middaguur en dreigt het al te gaan sneeuwen.

Michael en Caitlin lopen snel, zij aan zij, met gebogen hoofd en opgetrokken schouders. Op een paar dronkenlappen na die in een portiek op gedempte toon staan te ruziën met een fles drank erbij en verderop, voorbij Nathan's, het beroemde hot-dogrestaurant aan Surf Avenue, een oudere zwarte man die met een belachelijk klein hondje aan een stuk oranje waslijn aan de wandel is, maken de straten een uitgestorven, doodse indruk. Bij de meeste winkels langs dit stuk zijn de rolluiken ook al dicht; sommige zijn buiten het seizoen sowieso gesloten, andere winkeliers hebben deze dag bij voorbaat afgeschreven als een verloren zaak. Een enkele verdwaalde klant is het niet waard om voor dood te vriezen. De paar zaken die hardnekkig openblijven – een slijterij, een 7-Eleven en een soort kringloopwinkeltje waar stapels tweedehands paperbacks met gebarsten ruggen in rieten manden buiten op de venster-

bank staan en groene plastic tassen met kleren op de stoep – doen dat meer uit koppigheid dan plichtsgevoel. Behalve in de 7-Eleven, waar ze dat waarschijnlijk contractueel verplicht zijn, hebben de winkeliers amper de moeite genomen om de verlichting aan te doen. Vanmiddag voelt Coney Island als het einde van de wereld, het laatste bolwerk vlak voor een diepe afgrond, waar de verdoemden rondwaren, wachtend op hun beurt om in het grote niets te verdwijnen.

Ze blijven zoveel mogelijk in de beschutting van de bebouwing lopen. Hun woorden stoten ze in korte salvo's uit, als een schel operaduet, maar alleen ademen doet al pijn en praten is nog erger. Caitlin houdt met haar vuist haar jas stevig dichtgedrukt tegen haar hals. Het waait zo hard dat haar ogen ervan tranen. De wind striemt onstuimig om hen heen en blaast haar jas omhoog, en ze is blij dat ze eraan heeft gedacht om een sjaal om te doen, al waren handschoenen ook geen overbodige luxe geweest. Haar zakken zijn diep, maar bieden niet veel meer dan de suggestie van wat warmte.

Er is sneeuw voorspeld, met bákken, een heuse sneeuwstorm, maar voorlopig blijft die nog achterwege, op wat spetters na, die als suizende stenen de lucht en hun huid raken en denkbeeldige blauwe plekken achterlaten. De hemelkoepel lijkt wel van modder, een dreigende grijze blubber die overgaat in nog meer grijs en waarin alle details waterig in elkaar overlopen. Caitlin klampt zich aan Michael vast en samen haasten ze zich wankelend en halfrennend verder. Nu ze eenmaal deze kant uit zijn gegaan zit er toch niets anders op.

Dit is het ergste stukje, precies waar ze haastig de verlaten weg oversteken, rechtstreeks de muil van de storm in. Noodgedwongen lopen ze zo'n beetje aan elkaar vastgeklonken, het gehuil van de wind in hun oren overstemt zelfs het zware ras-

pen van hun ademhaling. En als ze dan eindelijk de pier op lopen klauwt de wind met nog meer kracht naar hun gezicht en hun kleren, waardoor ze er binnen de kortste keren volkomen verwaaid bij lopen. Er zit niets anders op dan de beschutting opzoeken van de rij huisjes die de boulevard flankeren, strandtentjes die buiten het seizoen gesloten en verlaten zijn. Een plek om te schuilen en je te verstoppen.

‘Jezus,’ zegt Caitlin buiten adem, en dan lacht ze een beetje huiverig. ‘Het lijkt wel iets uit de Openbaring.’

Verbluft door het feit dat ze vrijwel hetzelfde dacht als hij pakt Michael haar vast en drukt haar met één arm tegen zich aan. Zo dichtbij wil hij haar hebben. Ze kijkt naar hem op. Haar gezicht is zo bleek als meel. Ongekend wit. Ze heeft een subtiel likje lipgloss op in een bloedrode kleur die inmiddels behoorlijk vervaagd is, maar haar lippen zijn dun, opeengeperst tegen de kou, en je ziet de make-up eigenlijk amper, zelfs niet als ze lacht. Hij moet aan geisha's denken: lieflijke, breekbare poppetjes in hemelsblauwe kimono's, met wit gepoederde gezichten en als rozenknoppen geschilderde pruimenmondjes. Ze moeten meisjesachtig en verlegen overkomen, maar tegelijkertijd ook alsof er ergens onder dat uiterlijk, binnen in hen, een heimelijk vuur woedt, een allesvernietigende vlammenzee die botten tot een druipende soep laat smelten. Gevangen in Caitlins opengesperde, bange hertenogen en gefascineerd door haar lege blik, vangt hij heel kort en voor het eerst die dag een glimp op van wie ze werkelijk is of wie ze zou kunnen zijn. Ze is een geboren bedriegster, beseft hij plotseling. Haar engelachtige uiterlijk verdoezelt vurige leugens. En dat is een van de dingen die hij het leukst aan haar vindt.

‘Het einde wordt heel anders dan dit,’ zegt hij, met zijn mond zo dicht bij de hare dat ze elkaars adem kunnen proe-

ven. 'Als het zo ver is hebben we dat niet eens door. Het ene moment zijn we er nog en een milliseconde later niet meer. Niet eens meer als stof.'

'Ben je dronken?' vraagt ze.

Hij schudt glimlachend zijn hoofd. 'Ik ben te gelukkig om dronken te zijn.'

'Gelukkig?'

'Natuurlijk. Ik snap dat het onwaarschijnlijk klinkt, maar zo voel ik me nu eenmaal. Want moet je zien waar we zijn. Moet je zien wie er bij me is.'

Ze legt een hand op zijn borst en geeft hem een speels klopje. Hij buigt zich naar haar toe om haar te kussen. Ze nemen om beurten de leiding, aangezien er toch niemand is die hen kan zien. Ze zoekt zijn tong op en draait er voorzichtig omheen met het puntje van de hare, drukt hem tegen het randje van haar boventanden. Hij volgt gedwee. Haar mond voelt als hete thee. Ze ademt bij hem naar binnen en hij ademt terug. Het is een perfect spel van geven en nemen, als golven op zee, seks in de meest pure vorm. Na een tijdje maakt zij langzaam aanstalten om zich van hem los te maken door subtiel haar lippen te sluiten. Maar de scheiding is slechts tijdelijk en alleen bedoeld om een wat gemakkelijker houding te vinden. Hij leunt achterover tegen een dichtgetimmerd kraampje, een lang, smal hokje in verbleekt lauriergroen, geschilderd met hoogwaardige verf die desondanks flink verweerd is, en ze vlijt zich weer in zijn armen. Als hij zijn hand naar beneden laat glijden en om de kuise ronding van haar bil legt, voelt hij dat haar mondhoeken opkrullen tot een grijns, waardoor hij als vanzelf ook moet lachen, en als ze hun ogen dichtdoen zijn ze net kinderen die spelen dat ze verliefd zijn. Door ze vlak onder de huid te bewaren kun je sommige herinneringen buiten het bereik van verandering houden.

Onder en links van hen strekt het lege witte strand zich uit naar het noorden, waardoor het fungeert als een omlijsting van de echte attractie, het grotere plaatje, de gigantische, uitdijende oceaan die van dichtbij lijkt te bokken en te sputteren. Het loodgrijze oppervlak is bespikkeld met schuimende speldeknoopjes; de branding slaat met grote witte koppen te pletter tegen de kustlijn. Verderop heerst een vreemd soort kalmte, zo op het oog tenminste; een combinatie van ijle luchtspiegelingen tegen de streperige achtergrond van de schemering.

Vol heerlijke en heimelijke ontzetting luisteren ze dicht tegen elkaar aan naar het overweldigende geluid van het water dat tegen de pijlers van de pier beukt en naar het wilde, klagende gejammer van de wind.

‘Barb heeft kanker,’ zegt Michael. Hij spreekt de woorden zacht, bijna dromerig uit.

Even denkt ze dat ze hem verkeerd verstaan heeft, maar zijn houding bevestigt het bericht. Ze speurt zijn gezicht af, maar hij staart over haar schouder naar de horizon.

‘Hè?’

‘In haar nieren. Het zit er al een tijdje, maar je weet hoe ze is. Zij is zo iemand bij wie pas alarmbellen gaan rinkelen als haar urine zwart is.’ Hij krimpt in elkaar en tuit zijn lippen, alsof het pijn doet om de woorden uit te spreken.

‘Jezus.’

Opeens merkt Caitlin op hoe zwak hij eruitziet. Zijn huid heeft een grauwe, plamuurachtige tint en zijn gezicht is enigszins uitgezakt, waardoor zijn neus dikker lijkt en zijn wangen er wat treurig bij hangen. Zijn mond lijkt ook dieper in zijn gezicht te zijn weggezonden – bezweken onder de druk van alle dingen die hij jarenlang heeft verzwegen maar die heel nodig gezegd moeten worden. Hij is net achtenveertig geworden. Op

zes januari. Achtenveertig is tegenwoordig niet meer oud, niet zoals vroeger, maar door slaapgebrek boven op allerlei andere veeleisende omstandigheden is het grote aftakelen begonnen. Daarnaast is hij waarschijnlijk een kilo of twintig te zwaar, wat zelfs bij een breed gebouwde man van een meter tachtig zijn tol eist. Hij loopt inmiddels een klein beetje mank, een eerste verschijnsel van de spit die in het najaar altijd bij hem opspeelt; zijn hoofd hangt voorover en zijn brede schouders zijn de laatste tijd een beetje stijf en krom geworden. Ze weet hoe het gaat als mensen ouder worden, en hoe plotseling de effecten zich kunnen openbaren, maar wat het allemaal erg moeilijk te accepteren maakt is dat hij in haar hoofd nog zo jong en bruisend is, nog steeds die sterke, tedere man die jaren geleden op haar afstapte in dat café en voor wie ze als een blok viel. Tientallen jaren geleden alweer. De aard van hun relatie wakkerert waanideeën natuurlijk ook aan, aangezien ze elkaar maar één keer in de maand zien, maar dan wel elke eerste dinsdag van de maand, zonder uitzonderingen. Doordat ze elkaar zo'n groot deel van hun leven moeten missen is de werkelijkheid iets breekbaars voor hen geworden.

Als het te ongemakkelijk voelt om haar vorsende blik nog langer te vermijden, kijkt hij haar aan en slaakt een diepe zucht waar de vermoeidheid doorheen gonst. En opeens herkent ze hem weer. Zoals hij zijn ogen tot spleetjes knijpt, zijn vlijmscherpe, smalle lippen, zijn glimlach die altijd weinig betekenis lijkt te hebben als hij doorbreekt maar die steeds kostbaarder aanvoelt naarmate hij verder openbloeit. Dit is hij. Dit is wie hij is: haar grote, ietwat lompe Ier. Ze legt haar hoofd in zijn hals. Die zucht was voor haar, weet ze. Alles is voor haar. Hij probeert zich los te schudden uit de greep van de wereld om volledig vrij te zijn, al is het maar voor een paar uur.

‘Ze hebben tot nu toe liters bloed geprikt en een hele rits scans gedaan. Ze heeft al twee biopten gehad en nu willen ze haar lever verder onderzoeken. Ze wordt behandeld door ene dokter Wylie, die blijkbaar een van de beste specialisten binnen zijn vakgebied is. Het lijkt wel een prima kerel. Hij kijkt je tenminste aan als hij tegen je praat, dat kunnen we van de meesten niet zeggen.’

Caitlins hart bonst hevig, en haar hartslag golft uit haar borst naar boven en overspoelt haar gedachten. Even weet ze niet goed wat ze moet doen, of ze zich uit de omhelzing moet losmaken of zich juist nog steviger tegen Michael aan moet drukken. Maar zijn stevige greep om haar onderrug laat haar geen keus, dus drukt ze haar gezicht opnieuw in het holletje in zijn hals en sluit haar ogen, alsof ze zo veilig is voor de boze buitenwereld. Haar keel is samengeknepen en het voelt alsof ze alleen nog op fluistertoon kan praten.

‘Jezus,’ zegt ze nog eens. ‘Wat een vreselijk nieuws. Ik vind het echt heel erg voor je.’

‘Ik weet het,’ zegt hij. ‘Ik weet dat je het erg vindt. Ik ook. Maar dat is niet genoeg. Wylie doet zijn best, maar de prognose is allesbehalve goed. Volgens mij vreest hij het ergste. In eerste instantie had hij het nog over opereren, maar uit de onderzoeken bleek dat er meer zit dan hij verwachtte. Hij heeft het niet met zoveel woorden gezegd, maar hij gebruikt steeds woorden als “agressief” en “uitzaaiingen”, wat nou niet bepaald geruststellend klinkt. En vanaf nu wordt het alleen nog maar erger. Volgens de planning krijgt Barb vijfenvijftig kuren chemotherapie, en dan krijgen we een heel nieuw soort vreselijkheid voor onze kiezen. Ze wordt vrijwel zeker kaal en ze zeiden dat we erop moeten rekenen dat ze ook flink misselijk en moe wordt. Ik heb erover gelezen. De chemo pakt alles

aan, zowel de goede als de slechte cellen. Zo werkt het gewoon. Het vergiftigt je hele lijf, waar ik absoluut het nut niet van inzie. Voorlopig trekt ze het nog wel, maar dat komt volgens mij omdat ze nog in de shockfase zit.'

De woorden stromen zonder enige intonatie uit zijn mond en zijn blik zit vastgeroest aan een punt in de verte, als de dromerige trance van een bokser die wat al te vaak op zijn hoofd is geslagen of een dronkenlap die niet eens meer probeert om zijn probleem te verbergen. Dan kruipt zijn hand langs haar wervels omhoog tot hij liefdevol haar hoofd omvat, en ergens hoog boven haar oor maakt zijn mond een kusgeluid. De wind waait onstuimig aan alle kanten. Zelfs het afgesloten hokje achter hen kraakt en schudt. Ze klampt zich nog steviger aan hem vast. Als reactie klemt hij zijn armen om haar heen.

'Het is mijn schuld. Wylie zei dat de kanker al minstens een jaar actief is. Zo verwoordde hij het. En daarbij keek hij mij aan. Zoals altijd heeft Barb het knap weten te verbergen, maar na al onze jaren samen mag je toch verwachten dat ik daardoorheen kan kijken. Ik had de symptomen moeten herkennen. Want ze waren er allemaal. Soms werd ik 's nachts wakker en lag ze ineens niet meer in bed, en ze is de afgelopen maanden zo afgevallen dat ze niet eens meer goed kan zitten. Haar botten steken steeds meer uit.'

Toen hij net iets met Caitlin kreeg had hij een bijbaantje met weekenddiensten in de garage van Barbara's neef Jerry. Hij werkte en werkt nog steeds in de eerste plaats als verkoper, het soort baan dat door veel mensen als intelligent beschouwd wordt omdat je het grootste deel van de dag op een stoel zit en verplicht een pak moet dragen, als een soort uniform. Maar zijn weekendbaan voorzag in een heel andere behoefte. Het

was een hoop gesloof; aangezien hij amper verstand had van alles wat met het motorblok te maken had, maar wel beschikte over sterke schouders en zowel fysiek als mentaal bereid was om flink te zweten mocht hij voornamelijk sjouwen en schuren. Hij werd natuurlijk betaald, handje contantje ook nog, vijftwintig of vijftig dollar per dag, of wat in die tijd als een redelijke vergoeding gold. Maar hij was het niet echt voor het geld gaan doen.

Nog afgezien van de verplichtingen die je nu eenmaal hebt aan familie was Jerry een sympathieke vent en had hij Michaels hulp keihard nodig. Dat kwam niet door luiheid; hij maakte lange dagen en werkte oprecht hard, maar hij was zo iemand die een ander nodig had om hem te ondersteunen als de paniek toesloeg en alles in de soep dreigde te lopen. De administratie was hem gewoonweg te veel, en eigenlijk had hij van zakelijke dingen sowieso geen kaas gegeten. De oplossing daarvoor diende zich aan in de vorm van Wanda, een vrouw die de dertig al vlot naderde maar haar meisjesachtige kant nooit helemaal had afgeschud. Ze was lang en slank, pezig, met het soort ranke, gespierde lijf waar menig ballet- of strip-teasedanseres haar ziel voor zou verkopen. Ze kauwde kauwgom, droeg haar roestkleurige haar in een zware permanent en had het hele jaar door ultrakorte broekjes of minirokjes aan, afwisselend in vinylzwart of wellustig dieprood, behalve met Kerstmis. Ze praatte over honkbal alsof ze aandelen in het spel had en kende een paar briljante scheldwoorden. En omdat je om allerlei redenen van iemand kunt houden, was ze een ongelooflijke schat als het om Jerry ging. Bovendien was ze op alle belangrijke vlakken meer dan bekwaam. Ze schoot te hulp, stortte zich op de bonnetjes, maakte een inventarislijst, beheerde de agenda, handelde bestellingen en rekenin-

gen af en speelde het in haar eentje klaar om hem dusdanig op orde te krijgen dat hij als automonteur én als mens redelijk succesvol werd. Daarnaast ging ze met hem naar bed, kookte ze voor hem, maakte zijn huis schoon, waste zijn kleren en trouwde uiteindelijk ook nog met hem. Maar toen Jerry voor het eerst dreigde in te storten zou het nog ruim een jaar duren voor zij in beeld kwam, en viel de taak om zijn aangetrouwde neef overeind en gaande te houden dus met een klap op Michaels schouders.

De zaken gingen toen al hard achteruit. Zo'n anderhalf jaar eerder had Jerry de garage overgenomen, tegen beter weten in en met een behoorlijk minimaal hypotheekje, en hij had het een tijdje gered op krediet en puur enthousiasme. Een zaak beginnen zonder startkapitaal is bijna ondoenlijk, dus op krediet kopen was zijn enige optie: materialen op krediet, loon op krediet – zelfs de potjes oploskoffie en voorverpakte Twinkies die hij naar binnen werkte als hij over een gapend motorblok gebogen stond om tijd en geld te besparen op zijn lunchpauze kocht hij op krediet. Op de lange termijn maakte dat het allemaal alleen maar erger. En toen duidelijk werd hoever zijn schulden waren opgelopen raakte hij stevig aan de drank, het soort drank dat je in bruine papieren zakken koopt en waar je twee handen voor vrij moet hebben, en hij kreeg zo'n pesthumeur van de whiskey of wat hij dan ook dronk dat hij om het minste of geringste uit zijn slof schoot. En toen alle mensen uit zijn naaste omgeving elders dekking waren gaan zoeken had hij vooral in het weekend iemand nodig die hem kende en die met zijn gedrag kon omgaan, liefst iemand die ook nog een krik en een takel kon bedienen en een band kon verwisselen zonder dat hij hem hoefde uit te kafferen of toezicht hoefde te houden, en die niet de vakbondsman ging lopen uithangen

over lunchpauzes, plaspauses, rookpauzes, overuren of dubbel loon op zondag.

Michael bood maar al te graag uitkomst.

De eerste zes maanden na de begrafenis van wat hun enige kind zou blijken – hun zoontje James Matthew – was niets meer hetzelfde. Na een kort moment van vreugde hadden ze veertien weken, twee dagen en vijf uur gewacht op een onontkoombaar einde, dat maanden en zelfs jaren later nog steeds onverminderd dramatisch was. Iedereen gaat anders met dat soort beproevingen om. Sommigen richten zich tot God, anderen gaan in therapie. Michael koos ervoor om zich uit Barbs greep los te wringen en zijn handen flink uit de mouwen te steken. Hij voelde zich er rot over, maar hij voelde zich al over zoveel dingen rot dat het na een paar weken gewoon het zoveelste item was op de lijst van dingen waar hij zich voor schaamde. Wat hij nodig had was zware fysieke inspanning, en de garage kende in dat opzicht geen grenzen. Hij kon zich drie slagen in de rondte zweten, tot hij bijna een black-out kreeg, net zo lang doorgaan tot zijn armen er bijna af vielen en zijn rug leek te breken, en ook dan kon hij nog blijven zwelgen in die pijn, omdat hij wilde lijden op een manier die hij daadwerkelijk kon bevatten. Het was fysiek mannenwerk, en in zekere zin werkte het verlossend. En als ze dan na de zoveelste goed bestede zondag de duisternis in kropen en de deur op slot deden ging hij met Jerry de kroeg in, een barretje waar ze op een klein scherm een sportwedstrijd aan hadden staan of, afhankelijk van hun stemming, ergens waar het licht gedimd was en jazz werd gedraaid, het soort deprimerende blues dat je eigenlijk alleen in illegale cafés en kelderbarretjes zonder vergunning hoort, van die nachtelijke hollen die je terugbrengen naar het clandestiene sfeertje uit een tijd dat er rondom drank

nog hele andere regels golden. Een schallende trompet, een alt-saxofoon die zich klaaglijk nestelt in het holletje achter je tranen, waar verdriet zich tussen vier stevige muren, een plafond en een vloer ophoudt, en waar het geluid kan opzwellen en rondstuiteren.

In zo'n zaak zag hij Caitlin voor het eerst. Ze was toen nog een kind, tweeëntwintig jaar, maar bezat een zekere frisheid die al een hele tijd ontbrak in zijn leven. Ze was jong getrouwd, maar had nog iets meisjesachtigs en straalde een luchtige nieuwsgierigheid uit naar de grenzen van de wereld. Ze had ook iets door en door zachts. Het geel met paarse bloemetjespatroon op haar zomerjurk paste waarschijnlijk totaal niet bij de gure herfstwind, maar voor in een café had hij de perfecte snit. Het goedkope katoen spande om haar heupen, middel en borsten op een manier die haar fijne bouw accentueerde en omvatte haar billen als een paar grijpgrage handen terwijl ze haar drankjes van de toog pakte en naar een zitje aan de andere kant van het café liep, waar haar vriendin Sally dromerig met een groene wegwerpaansteker zat te spelen. Ze had een sea breeze en een mojito besteld, vast niet hun eerste die avond, afgaand op haar glimlach toen ze opmerkte dat hij vanaf zijn barkruk naar haar zat te kijken. Haar hoofd hield ze een beetje omlaag, maar haar ogen waren groot en keken op in gespeelde verlegenheid, gewoon om wat te flirten. Toen ze ongeveer een uur later weer op de bar af liep had hij inmiddels dusdanig veel bier en shotjes op dat hij zich van zijn kruk liet glijden, nonchalant naast haar ging staan en vroeg of hij haar op een drankje mocht trakteren. Zelfs nu ziet hij nog voor zich hoe haar wijdoopen ogen zilverachtig glommen, de kleur van zeewater op een bleke dag, en hoe haar huid zelfs in het schemerlicht van het café leek te glanzen. Ze deed haar best om

haar mond in bedwang te houden en klemde haar lippen op elkaar om een glimlach te onderdrukken tot iets ervoor zorgde dat ze zich gewonnen gaf. Hij kan zich niet herinneren hoe ze op zijn avances reageerde, of door welke magische woorden van zijn kant ze uiteindelijk besloot dat hij een poging waard was, maar het beeld van haar gezicht op die zondagavond staat nog haarscherp op zijn netvlies. Toen ze antwoord gaf, klonk haar stem zo laag en zacht dat de damp ervanaf sloeg, en terwijl Coltrane, Parker, Ornette Coleman of wie dan ook zijn ziel en zaligheid langs het plafond van het café liet snerpen, moest hij wel vooroverbuigen om op te vangen wat ze hem aanreikte, om haar te kunnen horen en ruiken.

En tegen middernacht, toen de alcohol hun remmingen voldoende had weggenomen en ze lang genoeg hadden gewacht, verzonken ze uiteindelijk in een dans, midden in het café. Ze dansten in elkaars armen, bijna zonder te bewegen, als een spinnenweb op een zuchtje avondwind, terwijl het ene nummer in het andere overging. Haar voorhoofd lag warm en klam tegen zijn wang, en hij boog zijn hoofd en mompelde dingen in haar oor die hij nog nooit tegen iemand had gezegd. Samen voelden ze zich compleet. Er was geen sprake van een vonk. Dit was pure versmelting. En niet lang daarna, toen ze afscheid moesten nemen, krabbelde hij snel zijn telefoonnummer op kantoor op een blaadje en vroeg of ze hem alsjeblieft morgen wilde bellen, het liefst morgenochtend, als dat zou lukken. Ze zei niets, las geconcentreerd het nummer, vouwde het papiertje toen dubbel en nog eens dubbel en stopte het in het muntenvakje van haar portemonnee. Ze kusten elkaar één keer, een kort, haast terloops samenkomen van hun lippen, en toen knikte ze bij wijze van afscheidsgroet, maakte zich los uit zijn omhelzing en haastte zich naar haar vriendin aan de

andere kant van de bar. Hij bleef staan waar ze hem had achtergelaten en keek toe terwijl ze de wandtrap naar de straat op liep zonder om te kijken. Hij was ervan overtuigd dat hij nooit meer iets van haar zou horen. Op dat moment begon er iets in hem te wankelen, een kolkende angst bij het vooruitzicht dat hij zijn leven zonder haar zou moeten doorbrengen. Belachelijk natuurlijk, aangezien ze elkaar nog maar net hadden ontmoet, maar daardoor niet minder waar.

‘Praat ergens anders over,’ fluistert Caitlin nu. ‘Alsjeblieft.’

‘Waarover dan?’

‘Maakt niet uit. Over hoe het op je werk gaat.’

‘Mijn werk?’

Michael proeft het woord voor hij oppikt wat ze er echt mee bedoelt. Zijn werk is een veilig onderwerp, net als het weer of de politiek, of hoe het met de economie gaat; licht verteerbare kost waarbij niets wordt opengereten en niets onaangenaams bloot komt te liggen. Als je in de veertig bent, krijg je andere verlangens en zoek je liever gemak op dan spanning.

Hij lacht met één mondhoek.

‘Het gaat prima op mijn werk. De gebruikelijke stapels papierwerk, klanten die proberen je te dumpen als het tijd is voor een nieuwe bestelling – een kantoor vol leugenaars, verraders en dieven. Er verandert nooit iets. We huren tegenwoordig zelfs geboren criminelen in, vers van hun chique tuchtschool, met een stem als een neusfluit en een cokeverslaving waar ze wekelijks een ton aan kwijt zijn. Maar ze zwaaien met hun master-of hun doctoraaldiploma alsof dat de ultieme garantie is voor vrede op aarde, en gebruiken het als een vrijbrief om mensen kaal te plukken. Tegenwoordig overweeg ik om de tien minuten om de hele zoi de zoi te laten en eruit te stappen nu ik